

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ.

Όταν τὴν νύκτα ἀστραπαὶ βροντοκτυποῦν με βία,
σπείρουνε τρόμο, ταραχή,
καὶ κρυφοτρέμη ἡ ψυχὴ
στὴν μάχη τὴν ἀγρία,

μ' ἀναγαλλιάζει τ' Οὐρανοῦ ἡ ὄψη, ὅταν χύσῃ
πρώτην ἀχτίνα ἡ αὐγὴ
καὶ με χαμόγελο στὴν γῆ
τὴν λάμψη της σκορπίσῃ.

Ναὶ ἡ ψυχὴ μου ξεπετᾷ σὲ τόσο μεγαλεῖο
ποῦ ἔχ' ἡ νύχτα με σωρὸ
τῶν ἀστρῶν τῆς τὸν λαμπερὸ
στὸν γύρο της τὸν θεῖο.

Τῆς νέας κόρης ἡ μορφὴ ἡ χαρωπὴ μ' εὐφραίνει
κ' εἰς τὴν ματιὰ της τὴν γοργὴ
τοῦ Παραδείσου εἰς τὴν γῆ
ἀχτίνα κατεβαίνει.

Πλὴν ξεπερνᾷ ὅλα αὐτὰ ἡ μάνα ὅταν χύσῃ
σὲ πρόσωπο γέλοιο γλυκὸ
καὶ τὸ παιδί της τὸ μικρὸ
σκύψῃ γιὰ νὰ φιλήσῃ.

Δ. Β.